

Vintertanker

Mel. Når vinteren rinder

Når himlen bli'r dækket af blytunge skyer,
når vinden står ret ind fra vesten,
så rykker vi sammen, vi mennesker og dyr.
Det knager og brager, et vældigt påstyr.
Vi må alle gi' efter for blæsten.

Fra havet den kommer, den kraftfulde vind,
så sandet bli'r flyttet tilbage
mod klitrandens hjælme. Det føles på min kind.
Det isner i kroppen, det stivner mit sind.
Og alli'vel så la'r jeg mig drage.

Og bølgerne tårner sig op som en mur.
De vælter i kæmpe kaskader
og truer med vandet den skønne natur,
så sårbar den ligger, vel næsten på lur:
Lad os håbe, de ej volder skader.

Se, mågerne flokkes langs skumsprøjtets kant,
de venter på dagens servering.
Hvad bringer så bølgen, er det mon interessant?
Kun småpinde, fjer, tomme flasker uden pant.
Intet rav til min samlings formering.

Men stormen ta'r til, og det frådende hav
med strømhvirvler flytter på sandet.
Når vinden slår om, når bølgen bli'r lav,
så sku' der være chancer, så kommer der rav.
Hvis du finder det sted, det er landet!

Jeg har ikke altid det rigtige held.
Se, sporet af løbende hunde –
og aftryk af støvlerne taler for sig selv:
Her var de lokale - de vidste det vel,
samle rav det var noget, de kunne.

Men år efter år langs det glitrende vand
går jeg med min næse i sandet.
Jeg leder og håber, at jeg dem finde kan,
de guldgule klumper blandt pinde og tang -
ellers drivtømmer, konker og andet!

Ja, vinteren byder på herlige dag',
når solen sig spejler i isen.
Når lærken igen ses mod himlens vide tag,
og solen står op bag det nærmeste drag,
ved vi, foråret dukker af disen.

December, 2003, Bente Berg-Sørensen